

можѣ да имѣ избѣгне и да са затвори съ нѣколко души въ Руссе, дѣто Българитѣ пакѣ го забиколихъ и въ голѣмо отчаянѣ го докарахъ. Но Александръ са смилилъ отъ молбытъ на И-ра, и му далъ свобода да си отиде мирно въ Цариградѣ съ този съвѣтъ: «За напредъ по-умно да стѣпвашъ. Една година има четири времена и въ единъ мигъ голѣмы промѣны ставатъ въ щастіето.» Тѣй ставъ миръ, който са потвърди и отъ двѣтъ страны съ бракъ: дъщерята на Каптакузена, която бѣше 9-годишно момиче, става снаха на Александра, който я зема за 15-годишния си сынъ Ивана-Шишмана, и свадбата имъ са свърши въ Адрианополъ тържественно, въ присѣтствіето и на двата двора. — Ный нѣмамы опазена датата на туй важно за Българитѣ събытіе, но го отнасямы между 1346—47, защото има единъ Хрисовулъ отъ І. Александра който былъ даденъ на село Сергѣвецъ (единъ частъ отъ Търново въ 6856 отъ с. м. или 1348 отъ Христа. А знайно е, че отъ онуй време българскійтъ царъ зель да прилага на титула си: *Самодържецъ всемоу Българому и Гръкому* ⁽¹⁸⁾)

Отъ тогазы народиръ Александръ не предприемалъ вече никакъвъ бой съ Византіицѣтъ. Ако и да са развалялъ помежду съ Стефана-Душана, Сръбскій краль, но скоро пакъ са премиривалъ, и най по-диръ го направи зеть, като ку даде сестра си Елена за супруга. — Самъ си той са женилъ два пѣтя, и отъ първий бракъ ималъ двама сына: Іоанна Страшимира и Михаила. Но защото жена му была злоярва-на и неможѣлъ съ нея да поминува добръ, повторилъ та зель една хубавица Еврейка, въ която са

(18) Глед. прѣписъ отъ този хрисовулъ, напѣренъ въ Хелендарскій мѣнастырь отъ Св. Діакона Евстаія и обнародванъ въ «Българ. Книжицы отъ 1862 Априлія 7. —